

Excursie Oelemars

Jan Deterd Oude Weme
KNNV Enschede

13 augustus 2022

Excursie Oelemars

Voor de eerste keer gaat onze KNNV regio Enschede op bezoek bij deze bekende vogelkijkhut, wat niet betekent dat dit voor de meesten onbekend terrein is. Zelf ken ik deze plek nog niet en ben dan ook erg benieuwd naar wat deze excursie zal brengen.

Wat een grote plas is het waaraan de kijkhut gelegen is. Je zou haast kunnen spreken van een meer, pal aan de grens met Duitsland. We zijn (maar) met zijn zessen, best een gering aantal naar mijn idee, ook gelet op ons stijgende ledenaantal dat inmiddels boven de 40 uitkomt. Een punt is uiteraard wel dat we midden in de vakantieperiode vertoeven en veel mensen hun agenda ingevuld hebben met andere activiteiten. Een ander, wellicht veel belangrijker punt, is de voorspelling dat we op deze dag tegen een hittegolf zullen aanlopen omdat het de derde dag boven de 30 graden Celsius zal zijn (na twee keer minimaal 25 graden).

We beginnen om 10 uur en hoewel in de aankondiging duidelijk is aangegeven dat het startpunt bij de uitkijktoren aan de Ravenhorsterweg is, slagen een paar lieden er in dit te negeren en rechtstreeks naar de onverharde weg te rijden waar de kijkhut aan ligt. In alle eerlijkheid moet ik bekennen dat ik een van hen was. Gewoon slordig gelezen en aangenomen dat een bezoek aan de Oelemars meteen ook inhoudt dat we daar ter plekke ook zouden starten. Ik ben de auto nog niet eens uitgestapt, of Kevin belt al en attendeert me met een concrete vraag op mijn overhaaste veronderstelling, “waarom rijd je aan de uitkijktoren voorbij??”

Te voet (nee, was geen straf) terug naar de toren, die dan ook nog beklommen moet worden. Judith vindt dit – begrijpelijk – ietwat te gortig en gaat rechtstreeks naar de hut aan de overkant van het water. Olga, Wim B., Kevin en ik wagen ons aan de klim via de wenteltrap.

Nog maar net boven aangekomen en echt een beetje “achter de adem”, belt voorzitter Wim, “Waar zijn jullie?”. Ook niet goed gelezen dus. Hij stelt voor zelf linea recta naar de hut te gaan. Verstandig die voorzitters!

Met zijn vieren kijken we uit over het wateroppervlak dat er vrijwel rimpelloos bij ligt. Wat zouden er een boel vogels heerlijk op het water kunnen rondobberen, maar ze zijn er op dit moment nauwelijks. Aan de randen zijn her en der wat ganzen waar te nemen, maar niet goed te onderscheiden. “Is dat geen Canadees”, vraagt een van ons. Het antwoord blijft ongewis.

Ook rondom in de boomtoppen is geen vogel te bekennen. Ze houden zich, zo weten we, lekker schuil in deze periode, maar het voelt wel stil aan. Een van ons gooit nog een balletje op over zijn fantasie, dat we hier wel eens een slangenarend als zomergast zouden kunnen aantreffen. De uitkijk eindigt vanzelfsprekend met dezelfde weg terug naar beneden, die gelukkig een stuk gemakkelijker verloopt.

Dan naar het houten platform (vlonder) aan de overkant van de weg, omgeven door allerlei water-, en moerasachtige planten, waaronder riet, kattenstaart, uitgebloeide moerasspirea en verdwaald boerenwormkruid. Vanuit het riet meldt zich een kleine karekiet, inderdaad je hoort hem wel, maar ziet hem niet. Op de watervlakte was een fuut heerlijk aan het duiken. Een koolwitje laat zich ook nog even bewonderen.

De oeverwaluwenwand aan de overkant jammer genoeg niet goed kunnen bekijken. Tijd om de hut op te zoeken, in de hoop dat deze tevens wat koelte zou kunnen bieden. De temperatuur was voelbaar van een tropisch gehalte.

Er waren al wat meer bezoekers, maar over plek hadden we niet echt te

klagen. Verrekijkers danwel camera met telelens in de aanslag. De excursie gaat dan ietwat merkwaardig over in een zitpositie op de bank. Alsof de vogels ons maar moeten opzoeken in plaats van andersom.

Wachten wat er zich voor je ogen gaat afspelen. We krijgen een aardige koppel nijlganzen (wat een elegante beesten toch, zo van dichtbij) te zien, alsook grauwe ganzen (waar zie je ze niet), enkele aalscholvers (die naar adem happend de zon lijken te trotseren), een pleviertje aan de linkerkant (voor de rechtse toeschouwers, nauwelijks te zien), een enkele spreeuw met een wat hangende vleugel, een kwiek kwikstaartje, dat tussen de grotere vogels wel heel iel aandoet. Op het water een fraaie kuifeend, die ons laat zien hoe je moet duiken en onder water meters maakt.

Met de verrekijker komen er ook libellen in beeld, al zijn deze in de gauwigheid veelal niet te herkennen. De vogels zitten ogenschijnlijk vredig bij elkaar en gunnen elkaar de ruimte, zelfs de als agressief bekend staande nijlganzen laten zich van hun vriendelijke kant zien. Wel vertoeven de verschillende soorten bij voorkeur met soortgenoten onder elkaar. Al gauw kiezen ze achtereenvolgens het sop en onttrekken zich groepsgewijs aan ons blikveld.

De grauwe ganzen zwemmen statig in een diagonale lijn naar een andere bestemming (om te foerageren?). Weg van het publiek. Ondertussen begint in de hut bij sommigen het verlangen op te komen, dat zich maar eens een spectaculair vogeltje moet laten zien, de ijsvogel heeft de eer bovenaan de lijst te staan.

Allengs wordt weer eens duidelijk, dat we het geluk niet over ons kunnen afroepen en het zullen moeten doen met wat zich aandient. En ja hoor, vlak voor ons vertrek uit de hut, zien Wim B. en Kevin ineens aan de linkerkant een rode wouw overvliegen. Direct klinkt het “Waar, waar...”, met als ontnuchterende antwoord “Hij is al weer weg”!!

Zo hard kan een excursie zijn: de (onverwachte) topper van de dag maar enkele seconden in de lucht zichtbaar en door slechts twee van de zes deelnemers gezien. We zullen het er voor vandaag mee moeten doen en verlaten de Oelemarshut. De hittegolf tegemoet.

Tekst: Jan

Redactie: WimB

Foto's: Jan

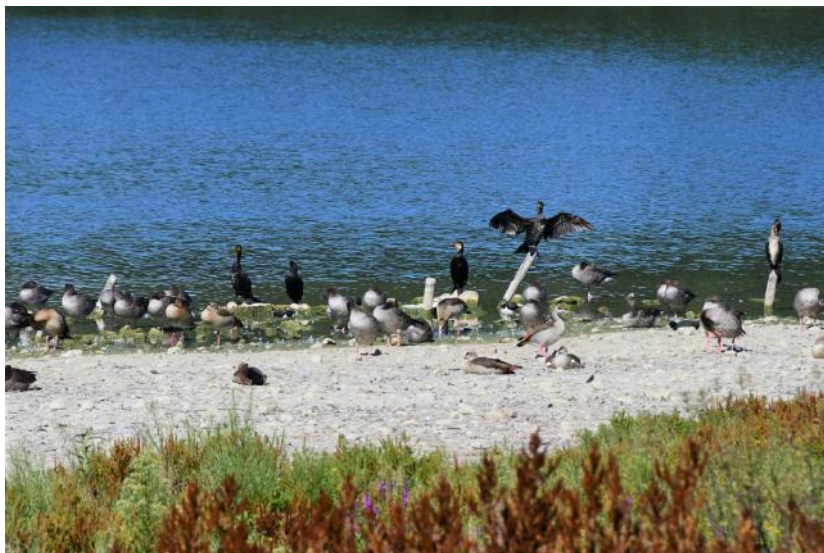
Oelemars. Foto Jan

Oelemars met nijlgans, grauwe gans en kievit. Foto Jan

Oelemars. Foto Jan

Oelemars met o.a. aalscholvers, kievit en meerkoet. Foto Jan

Canadese ganzen. Foto Jan